

Kravet om, at samtykket skal være specifikt, indebærer, at det af samtykket skal fremgå, hvilke typer af oplysninger der må videregives, hvem der kan modtage oplysningerne, samt til hvilke formål videregivelsen kan ske. Kravet om, at samtykket skal være informeret, indebærer, at kunden skal være klar over, hvad det er, vedkommende meddeler samtykke til. Den finansielle virksomhed må således sikre sig, at der gives kunden tilstrækkelig information til, at den pågældende kan vurdere, hvorvidt samtykke bør meddeles.

Kravet om skriftlighed anses for opfyldt, hvis samtykket er afgivet digitalt. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagets § 6.

Det skriftlige samtykke skal foreligge på tidspunktet, hvor oplysningerne videregives. Det indebærer, at en kundes mundtlige tilsagn om at ville afgive et skriftligt samtykke efterfølgende, som udgangspunkt ikke opfylder kravet om skriftlighed.

Stk. 2 modificerer kravet om, at samtykket skal afgives skriftligt, i de situationer, hvor en forsikringsaftale indgås på baggrund af en telefonisk henvendelse. I disse tilfælde kan samtykket til videregivelse af oplysninger afgives mundtligt. Forsikrings-selskabet skal senest 14 dage efter forsikringsaftalens indgåelse skriftligt oplyse kunden om, hvilke typer af oplysninger, der videregives med kundens mundtlige samtykke, til hvilke formål videregivelsen sker, samt hvem der modtager oplysninger på baggrund af kundens mundtlige samtykke. Baggrunden for denne undtagelse er, at aftaler på forsikringsområdet ikke altid indgås efter modellen begæring-tilbud-accept. En række aftaler indgås ved, at der efter en telefonsamtale fremsendes en police og en præmieopkrævning. Når præmien betales, betragtes det som en accept. Forslagets stk. 2 indebærer, at det fortsat vil være muligt at indgå aftaler på denne for kunden smidige og simple måde.

Det er virksomheden, der har bevisbyrden for, at samtykkekravet er opfyldt, uanset om dette afgives skriftligt eller mundtligt.

Kravet om skriftlighed ved samtykke trådte i kraft den 1. januar 2002. § 380 indeholder en overgangsregel, hvorefter bestemmelsen kun finder anvendelse for kundeforhold, der etableres efter bestemmelsens ikrafttræden, det vil sige efter den 1. januar 2002.

Stk. 3 og 4 fastsætter oplysningspligter over for kunderne. Formålet med oplysningsforpligtelserne er at skabe større gennemsigtighed for den enkelte kunde, idet oplysningerne skal give kunden mulighed for at overveje, om et samtykke eventuelt skal tilbagekaldes. Stk. 3 og 4 regulerer således ikke den finansielle virksomheds adgang til at videregive oplysninger i de pågældende tilfælde.

Stk. 3 fastsætter, at kunden en gang årligt skal oplyses om, hvilke typer af oplysninger, der kan videregives med kundens samtykke, til hvilke formål videregivelsen kan ske, samt hvem der kan modtage oplysninger på baggrund af kundens samtykke.

Efter stk. 4 skal meddelelse til kunden i henhold til stk. 3 tillige gives ved væsentlige ændringer i den finansielle virksomheds forhold, herunder koncernforhold. Ved sådanne væsentlige ændringer forstås f.eks. fusion, spaltning eller andre omstruktureringer.

Sådanne ændringer kan betyde en ændring i relation til, hvem der modtager oplysninger på baggrund af samtykket. Efter stk. 4 er det således en betingelse, at ændringen har betydning for, hvilke typer af oplysninger, der kan videregives med kundens samtykke, til hvilke formål videregivelsen kan ske, samt hvem der kan modtage oplysninger på baggrund af kundens samtykke.

Afsnit V

Til kapitel 10

Til § 123

Bestemmelsen er en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i den gældende tilsynslovgivning. Bestemmelsen er tidligere gennemført inden for rammerne af EF direktiver på det finansielle område, jf. bilag A, og med forslaget gennemføres yderligere EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag A.

Bestemmelsen fastsætter solvenskravet til pengeinstitutter og realkreditinstitutter

Bestemmelsen gennemfører direktivet for så vidt angår opgørelsesmetoden og solvenskravets størrelse.

Efter direktivet skal et kreditinstituts basiskapital udgøre mindst 8 pct. af de samlede vægtede aktiver og ikke balanceførte poster, men kan også fastsættes højere af de enkelte lande. Solvenskravet skal til enhver tid være opfyldt.

Det foreslås at ændre betegnelsen ansvarlig kapital til basiskapital. Betegnelsen bliver således den samme som i dag anvendes for forsikrings-selskaber, og basiskapital vil være fællesbetegnelsen for alle finansielle virksomheder. Basiskapital er foreslået, da der er tale om den kapital, der er grundlaget for, at en finansiel virksomhed kan drive virksomhed i henhold til lov om finansiel virksomhed.

Solvenskravet (solvensprocenten) beregnes som forholdet mellem basiskapitalen (tælleren) og summen af risikovægtede poster (nævneren).

Solvenskravet angiver en sikkerhedsmargin for risikoen på de aktiver m.v., som et pengeinstitut og et realkreditinstitut har for ikke at blive insolvent. Endvi-